

Forfatter: Larsen, Thøger

Titel: Spillemanden

Citation: Larsen, Thøger: "Spillemanden", i Larsen, Thøger: *Fire digtsamlinger 1904-1912*, udg. af Lotte Thyrring Andersen, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1995, s. 24. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenthfiredigt-shoot-workid56849/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Fire digtsamlinger 1904-1912

vi lukte for dem vort Øje
og bad til den vide Verden.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskær
vore fjendske Guder til Grunde –
og slog deres døde Tavler
med Ord fra levende Munde.

Saa sejlede jeg og min Hjertenskær
gennem Skum og skinnende Vove,
og trodsigt vendte vi Ryggen
til Guld og til grønne Skove.

I Landet, hvor vi vilde bygge og bo,
var der Ungdom og Vaar og Helse –
og Vækst i Klarhed og Skønhed
og Sjælens frie Frelse.

Spillemanden

Ved Sommerfarvernes festlige Glans,
drukket af Evigheds dybblaa Bæger
spiller Pan til en Galningedans.

Ung ligger Jorden under Himlens Blaa,
alle Vænge grønnes saa vide,
dejlige Piger danser derpaa.

»Dans i jer dristige Sommerdragt,
Solskin skal svimle jer ind i Øjne,
Dansen skal gaa i knitrende Takt!

Dans, saa det suser omkring jert Sind,
suser, som hist, hvor Solskyen sejler,
dans, som I før for en Hvirvelvind!

Dans, saa Blomsterne brister i Blod,
hvor jere fejende Fødder fæter!
Dans, saa I synker ned for min Fod!

Fløjten tav. Deres Sjæle han skuer
skælve Farvel i leende Vaande
hen gennem Lemmernes bævende Buer.

Straks han en knivskarp Tone stryger
ud af en Fjøl med en eneste Stræng,
og med et Hvin deres Sjæle flyger –

Flyger som Avner mod Himlens Sol,
flyger som Avner for evige Vinde
i Sommerdagen, der leves i Blinde.

Nornerne

Den Sang gaar det aabne Blaa i Vold,
som Vindenes rige Slæben.
Jeg synger for Hjerter og Sten og Trolde,
hvad Livet har lagt mig paa Læben.
Der snurrer den Sol, den Helvedes Brand,
i Rummets gabende Kulde –
og heder til Dis al klar Forstand
og ægger Kød og Mulde.

Om Morgenen stiger et Brandskær op,
som fra en Dornmedags Vaade.
Der løfter sig Kvidder fra Tue og Top
til Lov for Guds Sol og Naade.
O – evige Afstand, du mildner alt,
du er som Alkærlighed selve!
Det Hul, hvor vor Stjerne falder og faldt,
det ser vi som fæste Hvæleve.